

de at tillade sin egen administration at lave den slags beregninger og lægge dem frem for nogle mennesker, som man har bedt om at gøre et seriøst stykke arbejde som optakt til et velfærdsforlig og et globaliseringsudspil? Er det ikke lidt dårligt at spille deres tid med den type beregninger, når finansministeren alligevel står her og undsiger det hele?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det mener jeg overhovedet ikke det er, og jeg mener i øvrigt, at mange økonomer også må anerkende, at den virkelighed, vi ser i dag, ikke er den, man forestillede sig for 5 år siden.

Kl. 19.35

Effekten af det, vi har besluttet, er en anden end den, man egentlig forudsatte den ville være, og ledigheden er langt lavere i dag, end man troede dengang. Vi ligger langt under det, de kaldte den strukturelle ledighed, vi har altså fået flere ud på arbejdsmarkedet, end man overhovedet kunne tro, og det vil sige, at vi har fået en beskæftigelse, der er højere end den, man kunne forvente.

Man er nødt til at tage udgangspunkt i, hvordan virkeligheden er her og nu, og hvad der er af ledige, som kan komme ud på arbejdsmarkedet. Vi ændrer jo begrebet, så det er rådighedsforpligtelsen og ikke skatten, der skal få en ledig til at gå i arbejde, hvis der er ledige job. Vi har ikke borgerløn, så hvis man får tilbudt et job og siger nej til det, får man ingenting.

I 20 år har vi jo, om jeg så må sige, ligget i en bræmme, hvor der var overskydende arbejdskraft, og hvor rådighedsforpligtelsen ikke blev taget alt for alvorligt. Hvis man ikke selv ville have jobbet, ville en anden have jobbet, men i dag er det altså i virkeligheden en anden mekanisme end skat, der skal bidrage til, at folk kommer ud på arbejdsmarkedet. Hvis man siger nej, mister man enten sine dagpenge eller sin konstanthjælp, og det er altså en helt anden mekanisme end skatten, uanset hvilken virkning den i øvrigt måtte have.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Finansministeren sagde en del om kvalitetsreformen, men finansministeren kom ikke med et eneste konkret forslag til, hvordan vi får flere hænder i den offentlige service. Når hjemmehjælpere, pædagoger og sygeplejersker osv. i øjeblikket løber alt, hvad de overhovedet kan,

og har brug for, at der kommer flere til at hjælpe dem med at tage sig af vores børn, vores syge og vores ældre i en situation, hvor vi ved, at der er en hel del i den offentlige sektor, som snart holder op, hvad er så finansministerens bud på, hvordan vi får flere hænder til at tage sig af den offentlige service, end vi har nu?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er rigtigt, som det blev sagt, at der er mange, der i virkeligheden knokler hårdt. Jeg har lige spurgt sygeplejerskernes formand og har fået at vide, at 70 pct. af alle sygeplejersker arbejder mellem 3 og 4 timer over om ugen. Der er altså tale om en gruppe medarbejdere, som i forvejen arbejder længere, end de overhovedet skulle ifølge deres ugentlige normaltimelønsforbrug.

Men jeg vil lige sige om begrebet »der mangler flere hænder«: Jo, men der er vel ikke nogen, der tænker på genmanipulation? Årsagen til, at der kommer til at mangle hænder, er jo, at det ikke er hænder, man efterspørger, men hele mennesker, hele personer. Det, der mangler, er ikke hænder – næh, det er mennesker, der mangler, fordi de simpelt hen ikke er der.

Man kan jo godt sige, at vi skal bruge flere hænder. Næh, vi skal bruge flere mennesker. Men de er der altså ikke, og så må vi spørge: Hvordan kan vi få glæde af dem, der i forvejen bruger hele deres arbejdstid og arbejdssevne i det offentlige? Hvad er det, vi kan ændre? Hvordan kan vi forbedre dagligdagen? Hvordan kan vi skabe spændende arbejdspladser? Hvordan kan vi fastholde vores medarbejdere? Hvordan kan vi sikre, at modne medarbejdere bliver længere i jobbet? Og hvordan kan vi overhovedet tiltrække medarbejdere, når det er på samme måde på det private arbejdsmarked, hvor man også mangler medarbejdere, mangler hele personer?

Det er altså ikke noget, vi kan løse ved genmanipulation, så vi får nogle persontyper, der har flere hænder. Næh, vi har den udfordring, at inden 2045 bliver der 700.000 flere pensionister end i dag, dvs. dobbelt op, og i det samme tidsrum vil der blive 200.000 færre på arbejdsmarkedet. Den udfordring kan vi ikke ændre. Den er et faktum, som kan fastlægges ud fra fødselstal og det antal, der er her i forvejen, og det er den udfordring, vi skal håndtere.

Hvordan sikrer vi, at man bliver i stand til at klare udfordringen i både det offentlige og det private? Hvad kan der gøres bedre? Der er jo meget, man kan gøre bedre. Hvordan kan det